

Подорож з Ігорем Гуком

Мандрівник завжди може багато розповісти...

Особливо, якщо Ви подорожуєте невідомою, великою та висококультурною країною з захопленим нею, начитаним і турботливим другом.

Всі, хто Ігоря знає, розуміють — мова може йти лише про "його рідну Україну". Ця країна з майже 50 млн. мешканців завжди вважала себе частиною Європи і є, певна річ, невід'ємною частиною нашої майбутньої Європи, — у цьому Ігор дуже швидко переконує своїх слухачів. Милуючись з Ігорем 4-х мільйонним Києвом, разом із багатьма людьми, чий середній вік, здається, коливається у межах 18-22 років, не маєш жодних сумнівів у правоті Ігорових передбачень, що ця країна незабаром покаже свій могутній потенціал.

У тому, що українці — творці своєї землі, подорожній легко пересвідчується, коли бачить споруди, які приборкали могутній Дніпро, і століттями виплеканий селянськими руками український чорнозем.

Можна нескінченно розповідати про козаків... До речі, в козацьких реєстрах нерідко трапляється прізвище Гук... Ведучи постійну боротьбу з татарами і турками, козаки були стовпом, оплотом європейського православного християнства.

Український конгрес хірургів (організований проф. *О.С. Никоненком*, котрий і був справжньою причиною цієї подорожі, відбувся у Запоріжжі — університетському місті з приблизно 1 млн. жителів. Мовою конгресу була українська, і спочатку я відчував деяку розгубленість посеред величезного натовпу хірургів, адже заявки на участь подали приблизно 5000 колег! Мою доповідь (таку я робив на міжнародному конгресі хірургів у Дурбані, Південній Африці) перекладали речення за реченням. Оскільки я не розумів ні слова по-українськи і приблизно 400 моїх слухачів сиділи майже нерухомо, наприкінці доповіді я був не зовсім певен, чи мене взагалі зрозуміли. З відкриттям дискусії за темою миттєво все змінилося, запитання до мене (також перекладені) швидко показали, що мою доповідь не лише зрозуміли, а й критично й обізнано почали обговорювати. Зрештою, дискусія тривала довше, ніж сама доповідь! З якою б радістю я взяв би участь у такій чудовій дискусії у Дурбані!

Ігор весь час знайомив мене з новими представниками нашого фаху, і, зрештою, посадив мене до столу, де вже сиділи приблизно 15 старших і, здебільшого, сивих колег, що вже зранку вихилили не одну чарочку. Занадто довго насолоджуватися у цій компанії я не зміг, інакше мусив би занадто рано піти лягати спати, — деякі вельмишановні колеги зустріли полудень уже набагато менш напружено — лежачи на столах або кріслах.

Звичайно, в Ігоря було ще дуже багато запланованих справ, і після коротких зустрічей з організаторами конференції, президентом та іншими важливими колегами, ми відвідали дніпровський острів Хортицю, де ще козаки збиралися на свої ради. Здається, і *Катерина II* відчула тут межі своїх можливостей...

проф. Крістіан Шойба

P.S. Спогади австрійського хірурга,

котрий побував у 2009 році на конгресі хірургів у Запоріжжі, організованому проф. О.С. Никоненком

СЛОВО ПРО КОЛЕГУ

В 1999 році група наукових співробітників Інституту хірургії та трансплантології АМН України ім. О.О. Шалімова у складі Огородника Петра, Стасенко Аліни, Литвиненка Олександра, Влайкова Георгія, Радиш Тетяни та клінічного ординатора Красноярузького Андрія відвідали центральну хірургічну клініку Австрії у Відні (АКХ) на запрошення Ігоря Івановича Гука — австрійського професора хірургії, українця за походженням, який працює у вищезгаданому госпіталі.

З великим враженням і надзвичайним захопленням ми познайомилися зі структурою, напрямками діяльності та практичної роботи цієї грандіозної за масштабами та провідної у світі хірургічної клініки з прекрасними бібліотеками, відділами, лабораторіями, операційними блоками, а головне — відданими справі вченими-хірургами.

Ми були присутні на багатьох операціях, ознайомилися з новими методами діагностики та лікування судинних захворювань та захворювань органів травлення, вчилися лапароскопічній хірургії, брали участь в операціях на печінці, жовчних шляхах та підшлунковій залозі, були присутні при пересадці печінки та нирок в операційній.

Багато приємних спогадів залишилося у нашій пам'яті від творчої праці в бібліотечних залах АКХ, де представлена медична література з усього світу за останні 50 років.